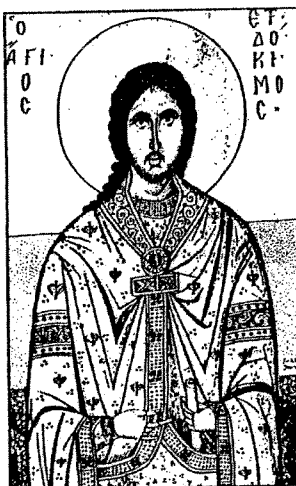

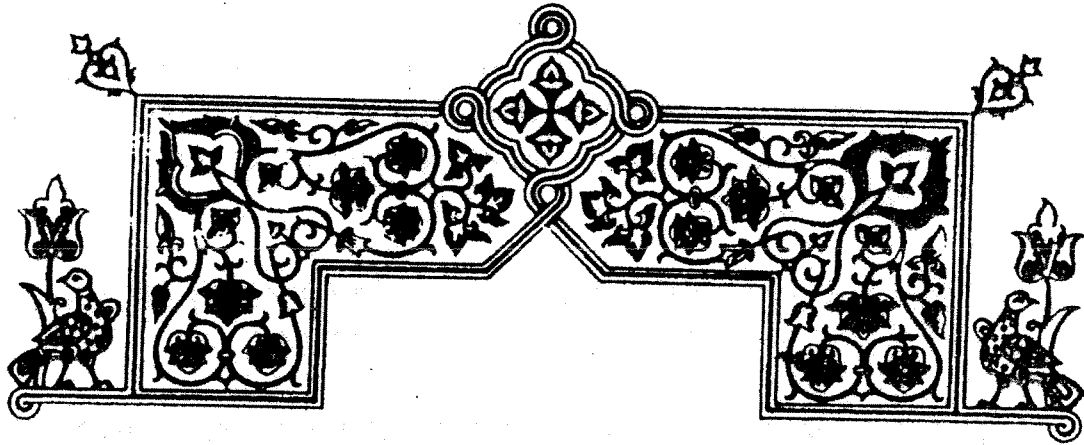
**ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ
ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ**

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ**

**Ἡ Ἀκολουθία ἐποιήθη ἐν Ἀγίῳ Ὄρει
ὑπὸ π. Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου**

Ἐλευθερούπολις 1994

ΙΟΥΛΙΟΥ 31

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν τὸ «Μακάριος ἀνὴρ», εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» τὰ ἐξῆς Προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος α΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

*Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;
ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἰλασμός ἐστιν.*

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Πολιτείαν σεμνήν ὁ σοφὸς Εὐδόκιμος, ἐν μέσῳ τῶν κοσμικῶν φροντίδων ἤνυσεν, οὐκ ἔφθειρε γὰρ αὐτόν, τῆς κατὰ κόσμον ἀξίας τὸ μέγεθος, οὐδὲ καὶ τῶν ἡδονῶν, τῶν χαμαιζήλων τὸ λεῖον ἐχαύνωσεν, ἀλλὰ πάντας ὑπερέβη, φόβῳ τῷ τοῦ κρείττονος, καὶ Ἀγίων ἀπάντων, ἀνεδείχθη ἰσοστάσιος.

*Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε·
ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου,
ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.*

Βαβαὶ τῶν σῶν μεγαλείων Χριστέ! Σὺ γὰρ ἀφθαρσίας τῇ μεγαλειότητι, ἐν δόξῃ τε καὶ τιμῇ λαμπρῶς ἐδόξασας, Εὐδόκι-

μον τὸν κλεινόν, τὸν ἐν τῷ νόμῳ τῷ σῶ μελετήσαντα καὶ ἄφθαρτον τὸ σεπτὸν καὶ εὐκλεές αὐτοῦ σῶμα δεδώρησαι, ἀναβλύζον ἱαμάτων δωρεάς τοῖς χρήζουσι, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων, θεραπεύον τὰ νοσήματα.

*Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας,
ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.*

Τῶν ἀρετῶν σου τὰς χάριτας, καὶ προτερημάτων, τῶν σῶν τὴν χρηστότητα, γεραίρομεν εὐσεβῶς, μάκαρ Εὐδόκιμε· ἀκέραιος γὰρ ὁφθείς, δικαιοσύνη τελεία κοσμούμενος, ἐδόξασας τὸν Θεόν, τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ σου ἔνδοξε· ὅθεν οὐρανίου δόξης, μέτοχος γεγένησαι, ἱκετεύων ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Ἔτερα Προσόμοια. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

*Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις·
καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν
αὐτοῦ.*

Φερωνύμως Εὐδόκιμος, καὶ Θεῷ οἰκειότατος, ἀληθῶς Εὐδόκιμε ἐξηγημάτισας· ὅτι τοῖς θεοῖς ἐντάλμασιν, ἀμέμπτως πεπόρευσαι, καὶ τὸν μόνον ἀγαθὸν ἐκ ψυχῆς ἐπεπόθησας, οὐ καὶ ἔτυχες, λαμπρυνθεὶς ἀρετῶν τῇ ἐμμελείᾳ καὶ παθῶν ἐπικρατείας τὸν νοῦν τηρήσας ἀδούλωτον.

*Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτόν,
πάντες οἱ λαοί.*

Οὐ τιμῆς ἢ ἀπόλαυσις, οὔτε δόξης τὸ ὕψωμα, τὸν θερμόν σου ἔρωτα τὸν πρὸς Κύριον, οὐδόλως μάκαρ ἀπήμβλυναν, ἀλλ' ἄνω τὸ φρόνημα, ἐσχηκῶς θεοφιλῶς, πολιτείαν κατάλληλον, διελέλυθας, δι' ἧς ὥφθης ἐν μέσῳ τῶν φροντίδων, ὥσπερ κρίνον πανευώδη ὁσμὴν ζωῆς ἀμφιέμενον.

“Οτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ’ ἡμᾶς,
καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Φυγαδεύονται δαίμονες, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, τῇ προσ-
ψαύσει ἔνδοξε τοῦ λειψάνου σου· θεία γὰρ χάρις ἐσκήνω-
σεν, ἐν τούτῳ Εὐδόκιμε. “Οθεν χύδην χορηγεῖ τὰς ἰάσεις τοῖς
κάμνουσι, τὴν δοθεῖσάν σοι, οὐρανόθεν ἐμφαῖνον εὐκληρίαν,
καὶ τὴν μέλλουσαν ἀξίαν, καὶ ἀφθαρσίας τὴν ἔλλαμψιν.

Ἦχος δ΄. Δόξα.

Πόρρωθεν ἡ κλησίς σου, τὴν ἐσομένην σοι δόξαν, προὑπέγρα-
ψεν Εὐδόκιμε. “Οθεν ταύτῃ ἀκολουθῶν, ἔσπευσας δι’
ἔργων, ἐν ἀληθείᾳ φρονήσῃ ἐπαληθεύουσαν αὐτήν, ἀναδειῖξαι
ἀοίδιμε. Ἐν ὁσιότητι γὰρ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ πάσῃ ἀγαθοερ-
γία, σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἐνδυσάμενος, ἐν τῷ νῦν αἰῶνι τῷ Ζω-
οδότῃ Λόγῳ ἐλάτρευσας. Ἀλλ’ ὥς ἐν πᾶσιν Εὐδόκιμος, ἀξίω-
σον καὶ ἡμᾶς δεόμεθα, ἐν ἀγαθαῖς εὐδοκιμεῖν ἐργασίαις ὅπως
λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Καὶ νῦν τὸ δογματικόν.

Οδιὰ σὲ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ
προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι, παρέστη ἡ βασι-
λισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν,
ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυ-
τοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν
ὀρειάλωτον εὐρών, πρόδατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ
προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ ду-
νάμεσι καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα,
καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἵσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν· καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν. Εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν. Πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ρήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστί τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐ ἂν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσῃ αὐτοὺς καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνο-

μεύσει αὐτούς. Ἀποθανὼν δίκαιος ἔλιπε μετὰμελον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Δικαιοσύνη ἀμώμους ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀπωλείᾳ αὐτῶν ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων εὖδος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ ἐννοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα

Ἦχος α'.

Ως κατάκαρπος φοῖνιξ παρ' ὕδατα τῶν θείων ἐντολῶν, κατὰ Δαυὶδ ἐβλάστησας, παμμακάριστε Εὐδόκιμε· ὅθεν ὁ καρπὸς τῶν καμάτων σου, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, μυστικῶς κατευφραίνει. Μακάριος σὺ εἶ, ὅτι τὴν ἀληθῆ ποθήσας δικαιοσύνην, ἐν σωφροσύνῃ καὶ σεμνότητι καὶ οἰκτιρμοῖς πενήτων, διαφερόντως διέπρεψας· δι' ὧν τὸν τῆς ζωῆς πλουτήσας μαργαρίτην, τῆς οὐρανίου βασιλείας, κληρονόμος ἄξιος ὤφθης ἥς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβεΐαις σου.

Ἦχος β'.

Αξιωματῶν ἐμπρέπων ἀκρότητι τὸ τῆς ψυχῆς ἀληθὲς ἀξίωμα, ἀκηλίδωτον καὶ ἄωμον, ἀσφαλῶς ἐτήρησας, ἐκ τῶν ἐν κόσμῳ κηλίδων. Χριστῷ γὰρ ὀλικῶς ἀφορῶν, τὴν κατ' αὐτὸν κεκρυμμένην ζωὴν, νοῖ μεγάλοφρονι, ἐπ' ὅψει πάντων, καὶ πάντας λανθάνων, διετέλεις Εὐδόκιμε· μόνον γὰρ τὴν δόξαν Κυρίου ζητήσας, οὐδόλως παρέσχες τοῖς σφαλλομένοις ὡς σοφὸς καὶ ἀγχίνους· διὸ λαμπρῶς δεδόξασαι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Ἦχος γ'.

Ζηλωτῆς καλῶν ἔργων κατὰ Παῦλον τὸν μέγαν, γενόμενος Εὐδόκιμε, φερωνύμως εὐδοκίμησας, ταῖς ἐναρέτοις πράξεσιν· ἐν γὰρ ὥρᾳ νεότητος, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον τοῦ Κυρίου θέλημα, ὑπὲρ πλοῦτον πολὺν προέκρινας. Ὅθεν ἐν σοὶ διέλαμψε, σωφροσύνης ἀκρίβεια, ἀγνεΐας λαμπρότης, ἐλεημοσύνης δια-

ψίλεια, καὶ παντὸς καλοῦ συνδρομὴ ἀρίδης, ἀνθ' ὧν τῶν αἰ-
ώνιων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν, παρὰ Χριστοῦ ἀπέληφας, τοῦ ἐν
Ἀγίοις σὲ θαυμαστώσαντος.

ᾠχος δ'.

Απεκδυσάμενος Εὐδόκιμε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νε-
κρώσεως, τῆς ἀφθαρσίας τὴν διπλοῖδα, μεγαλοπρεπῶς
ἠμφιάσω· ὅθεν τέλος μακάριον, ἢ μὲν θεοειδὴς σου ψυχὴ, εἰς
οὐρανίους νυμφῶνας ἀνέπτυ, τὸ δὲ σεπτὸν σου σῶμα, ἀφθαρ-
τον καὶ ἄσινές, τοῖς πιστοῖς ἐδόθη, καταπλήττον ἅπαντας, τῇ
ἐξαιρέτως δοθείσῃ σοι χάριτι. Ὅτι ἱατρεῖον ἄμισθον τοῖς ποικί-
λως πάσχουσι, θαυμαστῶς ἀναδέδεικται, παρὰ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ καὶ σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος ὁ αὐτός.

Εγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί, ὁ Σολομὼν
διαγορεύει· τοῦτο δὴ καὶ τῇ μνήμῃ σου, ὁρᾶται τελούμενον
θεοδόξαστε Εὐδόκιμε. Ἐν αὐτῇ γὰρ συνελθόντες τῆς πολιτείας
σου τὸν ξένον τρόπον, καὶ τῶν ἀρετῶν σου τὴν χρηστότητα,
ἀναπολοῦντες ἔνδοξε, πνευματικῶς εὐφραινόμεθα. Ὅρῶντες
τὸν μὲν ἐχθρὸν ὑπὸ σοῦ συντριβόμενον, τοῦ δὲ Σταυροῦ τὴν δύ-
ναμιν, ἐν σοὶ θριαμβεύουσιν. Ἄλλ' ὃ θεράπον Κυρίου πιστότα-
τε, μὴ παύσῃ πρεσβεύων τῷ ἐλεήμονι Θεῷ δοθῆναι ἰλασμὸν
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημέ-
νη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ φερωνύμως Θεῷ εὐαρεστήσας θεοφόρε Εὐδόκιμε· λαμπρῶς γὰρ εὐδοκιμήσας, τῇ ἐναρέτῳ ζωῇ, ἡθῶν οὐρανίων ὥφθης ἔσοπτρον, ἐκλάμπων τοῖς πέρασιν, εὐσεβείας τὰς χάριτας καὶ εὐποιῖας τὴν πλουσίαν διάδοσιν, καὶ χρηστότητος, τῆς ψυχῆς σου τὴν ἔλλαμψιν· φόβῳ γὰρ στοιχειούμενος, τῷ θείῳ μακάριε, μέσῳ θορύβων τοῦ κόσμου θεοπρεπῶς πεπολίτευσαι Χριστὸν ἀντὶ πάντων, ὁλοψύχως ἀγαπήσας· διὸ δεδόξασαι.

*Στίχος. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει,
καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.*

Χαίροις ὁ τῆς ἀγάπης πυρσός, τῆς σωφροσύνης τὸ ἐξαίρετον ἄγαλμα, τὸ ρεῖθρον τῆς εὐσπλαγχνίας, ὁ τῶν πενήτων τροφεύς, καταπονουμένων ὁ ἐπίκουρος· ἀγνείας κειμήλιον, ἀρετῶν στήλη ἔμψυχος, δικαιοσύνης ἀληθοῦς ὑποτύψεις, τῆς εὐθύτητος, ἰλαρώτατον σκήνωμα, σκεῦος τῆς καθαρότητος, πραότητος τέμενος, τοῖς ἀπ' αἰῶνος δίκαιοις, ἰσοκλεῆς καὶ ἰσότιμος· μεθ' ὧν ἐκδυσάπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Χαίροις ὁ τὴν λαμπάδα τὴν σὴν, ἀειφεγγῇ διατηρήσας καὶ ἄσβεστον, ἐλαίῳ τῆς ἐναρέτου καὶ καθαρᾶς σου ζωῆς καὶ φωτὶ τῆς θείας ἐγρηγόρσεως· διὸ καὶ εἰσήλασας, λαμπαδοῦχος Εὐδόκιμε, ἐν εὐφροσύνῃ πρὸς νυμφῶνα οὐράνιον, δόξαν ἄρρητον, θεοσδότως καρπούμενος, ἔνθα συναγαλλόμενος. Ἀγγέλων ταῖς τάξεσι, καὶ τῶν Ἀγίων τοῖς δήμοις, μὴ διακόψης δεόμενος, ἡμῖν δωρηθῆναι ἰλασμόν καὶ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ᾠχος πλ. 6'.

Τὸν εὐδοκίμως ἐπὶ γῆς ἐν εὐσεβείᾳ πάσῃ καὶ ἁγία ἀναστροφῇ Θεῷ εὐαρεστήσαντα, Εὐδόκιμον τὸν μέγαν αἰνέσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ ἐν μέσῳ τῶν τοῦ κόσμου φροντίδων καὶ τύρβεων, τὸν οὐράνιον σπόρον, ὡς γῆ πίων καὶ εὐκαρπος, εἰς ἑκατὸν Θεῷ γεωργήσας· χαίροις ὁ ἐν πλούτου εὐρεία καὶ δόξης καὶ τιμῆς ἀκρότητι, τοῦ κατὰ ψυχὴν ἄκρου τέλος, νοῖ σῶφρονι, πλεόν πάντων ἐπιμελησάμενος· χαίροις τῶν Δικαίων καλλονή, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε, καὶ τῶν Ἀγίων πάντων ὁμότιμε· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Σωτῆρι, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οποιοτῆς καὶ λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρσας τὸν Ἀδὰμ ἡλευθέρωσε· διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, δοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὰ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

ᾠχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς οὐρανίους μονὰς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον, ἀδιαλώθητον, τὸ σῶμά σου Ὁ Ἅγιε Εὐδόκιμε· σὺ γὰρ ἐν σωφροσύνῃ, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, μάκαρ ἐπολιτεύσω, μὴ μολύνας τὴν σάρκα. Διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα.

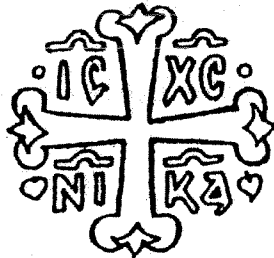
Ἄλλοτερον Ἀπολυτίκιον. ᾠχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

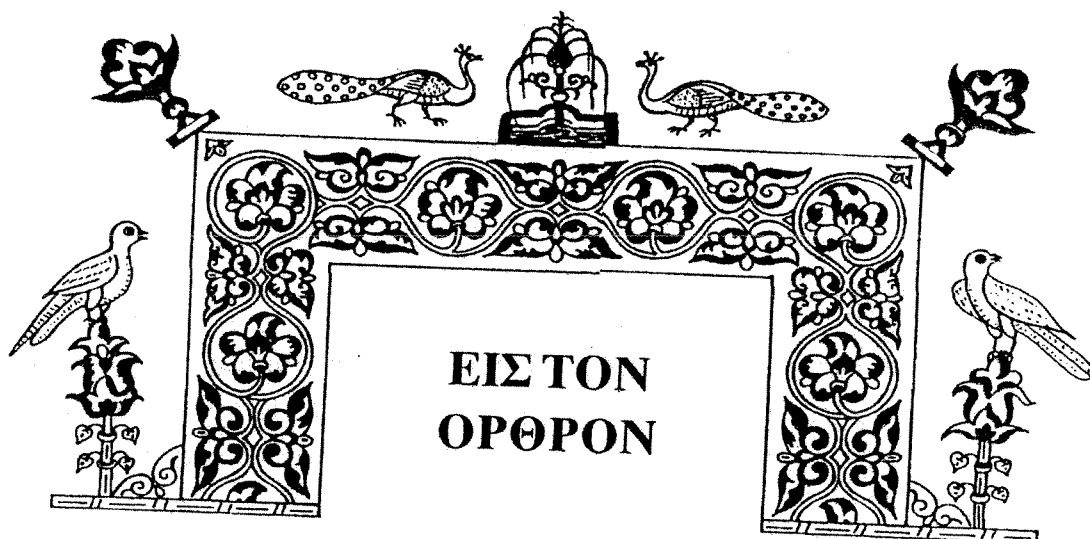
Βιώσας ἐναρέτως ἐν τῷ κόσμῳ Εὐδόκιμε, δικαιοσύνη ἀπάση καὶ ἡθῶν καθαρότητι, Ἀγίων ἀνεδείχθης κοινωνός, καὶ σκεῦος οὐρανίων δωρεῶν, θεραπεύων τοὺς νοσοῦντας καὶ τὰς ψυχάς, τῶν πίστει ἐκδοόντων σοι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Μετά τὴν α'. Στιχολογίαν.
Κάθισμα. Ὕμνος Α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ζωὴν θεοφιλῇ ἐκ παιδὸς ἀγαπήσας, ἐργάτης ἀρετῆς, δοκιμώ-
τατος ὥφθης, δι' ἧς δόξαν ἄρρητον, καὶ τρυφὴν ἀδιάδοχον,
κατεπλούτησας παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, ὃν ἰκέτευε, ὑπὲρ
τῶν σὲ ἀνυμνούντων, τρισμάκαρ Εὐδόκιμε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Εδόξασε λαμπρῶς, σὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, Εὐδόκιμε σοφὲ ὡς
πιστὸν αὐτοῦ δοῦλον· τὸ σῶμά σου γὰρ Ἅγιε, ἀδιάφθορον
δέδοται, μετὰ θάνατον, τοῖς εὐσεβῶς σὲ ποθοῦσι, βρῦον ἅπασι,
τῶν ἱαμάτων τὰ ρεῖθρα εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸς σωματωθεὶς, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ἐθέωσεν Ἀγνή, τοῦ
Ἀδάμ τὴν οὐσίαν. Ὡς πρέσβευε Μητρόθεε, μητρικῇ παρρη-
σίᾳ σου, τοῦ δωρῆσασθαι, τῇ οἰκουμένην εἰρήνην καὶ τὰ σκάν-

δαλα , ἐκ μέσου πάντων ποιῆσαι, δι' ἄφατον ἔλεος.

Μετὰ τὴν Β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα. ᾠχος γ'. Θείας Πίστεως.

Θεῖον φρόνημα, παμμάκαρ φέρων, καθαρότητος, καὶ τῆς ἁγνείας, ἐπιμελῶς τὸν πλοῦτον συνήθροισας· ἔνθεν ἐν σοὶ ἡ Τριάς ἀνεπαύσατο καὶ χαρισμάτων σὲ θείων ἐπλήρωσε. Καὶ νῦν πρέσβευε, Εὐδόκιμε παναοίδιμε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ετήλη ἔμψυχος τῆς εὐποιΐας, ἀγαθότητος περιουσία, ἀνεδείχθης Εὐδόκιμε ἔνδοξε· εὐδοκιμῶν γὰρ τοῖς θείοις ἐντάλμασι, τοῖς ἐνδεέσι πλουσίως ἐπήρκεσας. Ὅθεν ὁμβρησον, πρεσβεΐαις σου πρὸς τὸν Κύριον, ρανίδα οἰκτιρμῶν τοῖς σὲ γεραίρουσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖον ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίας, καὶ χρηστότητος τὰ θεῖα ὀρεῖθρα, τοῦ ἐκλάμψαντος Ἀγνὴ ἐκ νηδύος σου, τῇ πρὸς αὐτὸν μητρικῇ οἰκειότητι, βλῦσον ἡμῖν τοῖς θερμῶς πεποιθόσι σοι. Σὺ γὰρ Πάναγνε, προστάτις πέλεις σωτήριος, ἡμῶν καὶ βοηθὸς ἀκαταμάχητος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα. ᾠχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἀγλαΐσθεις, σωφροσύνης ἐδείχθης λαμπρὰ εἰκῶν, προφαίνων τοῖς ἅπασι, τῆς κρυπτῆς ἐργασίας σου, τὰ ἄθλα, τοὺς ἀγῶνας, τὴν θεῖαν ἀνάδασιν, δι' ὧν

Χριστῷ ἐγένου, θεράπων θερμότατος· ὅθεν οὐρανίου βασιλείας πολίτης, ἐδείχθης μακάριε, μετὰ τέλος μακάριον, θεοφόρε Εὐδόκιμε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ως λειμῶν πανευώδης καὶ εὐθαλής, ὡς σεπτὴ μυροθήκη μυροσταγής, ὡς ἔνθεον ἀλάβαστρον, ἀρωμάτων τοῦ πνεύματος, ἡ σὴ σορὸς ἐδείχθη, ὁσμήν τὴν οὐράνιον, τερπνῆς ἀφιεμένη, τοῖς πίστει προστρέχουσιν· ὅθεν καὶ δαιμόνων ἀπελαύνουσα σμήνη, παρέχει ἰάματα, θεραπεύει νοσήματα. Διὸ καὶ νῦν νοσοῦντα σοφέ, κατὰ σῶμα καὶ ψυχὴν θεράπευσον, ἵνα πόθῳ δοξάζω τὸν σέ μεγαλύνοντα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φωτοφόρε λυχνία θεοφεγγής, Μαριὰμ, τῶν ἀγγέλων ἡ χαρμονή, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις, τῶν πταιόντων προσφύγιον, τῶν ἁμαρτανόντων θερμὸν ἱλαστήριον, καὶ πάντων ὀρθοδόξων, στερεὸν καταφύγιον, ρῦσαι τὴν ψυχὴν μου, τῆς τοῦ πλάνου ἀπάτης, καὶ ταύτην ἀπάλλαξον, τῶν αὐτοῦ ἐπιθέσεων συμπαθεῖ ἀντιλήψει σου. Σὺ γάρ μου προστασία θερμή, καὶ σοὶ Κόρη ἐκ καρδίας πέποιθα, μὴ οὖν παρίδης Παρθένε, τὴν οἰκτρὰν μου δέησιν.

Τὸ ἀ' ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται. Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξανθήσει.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή...».

Ζήτηι αὐτὸ τῇ 6'. Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ δικαίου.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἰδιόμελον ἦχος 6'.

Τῆς εὐσεβείας τὸν δρόμον τελέσας, τῆς ἀφθαρσίας τὸ διάδημα εἴληφας, παρὰ Χριστοῦ Εὐδόκιμε, εὐαγγελικῶς γὰρ βιωσάμενος, τὸν ἐν Ἀγίοις κλῆρον κεκλήρωσαι καὶ σὺν τοῖς ἀπ' αἰῶνος δικαίοις δεδόξασαι· δίκαιοι γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν.

Ὁ Ἱερεὺς: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου....

Εἶτα

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου ἐκ τοῦ Μηναίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

Ὑμῶ μάκαρ σοῦ, τοὺς πανευσεβεῖς τρόπους.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'.

ἦχος 6'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε...

Υψηλὸν τὸν βίον ἐσχηκώς, καὶ ταῖς ἀναβάσεσι, ταῖς θεϊκαῖς ὁλολαμπῆς γενόμενος, φωτισμὸν μοι αἴτησαι, εὐφημοῦντί

σου τὰ σεπτὰ προτερήματα, οἷς εὐδοκίμησας ἔτυχες, ὧν ἤλπισας Εὐδόκιμε.

Μυριπνόους στέργων διδαχάς, καὶ ταῖς ἀναπτύξεσι, τῶν Ἱερῶν γραφῶν ἐνασχολούμενος, ἡδονῶν ἐξέκλινας παμμακάριστε, τὸ δυσῶδες καὶ ἄτιμον, καὶ εὐωδιάσθης, θείαις ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος.

Νυσταγμὸν βλεφάρων ἐκ ψυχῆς, μάκαρ ἀπεδίωξας, ἐπαγρυπνῶν καὶ Θεῷ συγγινόμενος, ταῖς παννύχοις στάσεσι, μὴ καμπτόμενος ταῖς ἀνάγκαις τῆς φύσεως· ὅθεν πρὸς ἡμέραν, ὄντως τὴν ἀνέσπερον κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ως παστάδα ἔμψυχον Θεοῦ, καὶ θυμιατήριον, τοῦ νοητοῦ καὶ τοῦ φωτοφόρου ἄνθρακος, τὴν ἀειμακάριστον, ἀνυμνήσωμεν Θεοτόκον κραυγάζοντες· χαῖρε ἡ αἰτία τῆς σωτηριώδους ἀναπλάσεως.

*Ἔτερος κανὼν φέρων τὴν ἀκροστιχίδα τὴνδε:
Τὸν σὸν Εὐδόκιμον μέλπω βίον μάκαρ. Γερασίμου.*

Ὡδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι, περιφανῶς αὐγαζόμενος, παμμάκαρ Εὐδόκιμε, ὥς τοῦ φωτὸς κοινωνός, καταφαίδρυνον, τὸν νοῦν μου δυσωπῶ σε, ὥς ἂν σοι ἐπάξιον ᾄσω ἐφύμνιον.

Οβίος σου ἔνθεος, ἀπὸ νεότητος πέφυκεν, ἡθῶν ἀγαθότητι, καλλωπιζόμενος δι' ὧν γνήσιος, θεράπων τοῦ Κυρίου, ἐδείχθης Εὐδόκιμε, νοὶ θεόφρονι.

Νοήσας Εὐδόκιμε, τὴν ψυχικὴν σου εὐγένειαν, τὰ ταύτης ἁρμόζοντα τηρεῖν ἐσπούδασας, ἐπιμέλειαν, ποιούμενος τελείαν, ἐν πᾶσι τοῖς τρόποις σου, καὶ ταῖς αἰσθήσεσι.

Σπαργάνων ἡ εὐκλεία, καὶ τὸ τοῦ γένους περίδοξον, οὐδόλως τὸν ἔνθεον, πόθον σου ἡμβλυναν, ἀλλ' ἐν ἅπασι χρησάμενος σωφρόνως, πρὸς μόνα ἠτένισας τὰ ὑπερκόσμια.

Θεοτοκίον.

Ολόφωτον σκήνωμα περικαλλές ἐνδιαίτημα καὶ οἶκος περίδοξος, τοῦ Παντοκράτορος, ἐχρημάτισας, Θεογεννήτορ Κόρη· διὸ καμὲ λάμπρυνον, τῇ ἀγλαΐᾳ σου.

Καταβασία

«Χοροὶ Ἰσραὴλ, ἀβρόχοις ποσὶ, πόντον ἐρυθρόν, καὶ ὑγρὸν θυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ὀρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελπον. Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται».

Ὡδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ρημάτων ζωηρόντων πηγαῖς προσέχων, ἐξέπιες τὸ νᾶμα τῆς σωτηρίας, ἐμέσας τὴν κατάπικρον ἁμαρτίαν, καὶ ψάλλων ἔλεγες, Θεῷ Εὐδόκιμε· ὥς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Συμπάθειαν, ἐκτήσω χριστομιμήτως, τὸν πλοῦτον, διανείμας τοῖς δεομένοις, οὐράνιον τὸν ὄλβον σοι προξενοῦντα, οὐπερ καὶ ἔτυχες, δοῶν Εὐδόκιμε· ὥς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Οἰκειωθείς τῷ Κτίστη ἀγάπῃ θεία, ἐδέξω, τὴν οὐράνιον κληρουχίαν· τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς μάκαρ δὲ μετέχεις, θέσει θεοῦ· μενος καὶ μέλπων ἐνδοξε· ὥς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Υπάρχουσα Ἀγγέλων τιμιωτέρα, τὸν Κτίστην τῶν ἀγγέλων τῇ σῇ νηδύϊ, ἐβάστασας καὶ τέτοκας Θεομῆτορ, βροτῶν εἰς λύτρωσιν, τῶν μελωδούντων σοι· ὥς οὐκ ἔστιν ἄχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Ἔτερος, Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους... ἦχος δ'.

Νεότητος ὥρα διαπρέπων, καὶ πᾶσι κομῶν τοῖς ἀγαθοῖς, τοῖς κατὰ κόσμον ἔνδοξε, ἔν μόνον ἔσχες μέλημα, ἀπὸ ψυχῆς Εὐδόκιμε, Χριστοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημα.

Εν μέσφ' θορύβων τῶν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν σου ἐτήρησας σοφῶς, ἀθόλωτον Εὐδόκιμε καὶ τοῦτον ἀνεπτέρωσας, πρὸς κάλλος τὸ αἰδιον, ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ κρείττονος.

Υπῆρξας εὐθύς καὶ ἐλεήμων, χρηστὸς καὶ ἀκέραιος σοφέ, ἐπεικῆς καὶ μέτριος καὶ πλήρης καλῶν πράξεων, διὸ ἐπανεπαύσατο, ἐν σοὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δένδρον ἀληθῶς ἐν διεξόδοις, ὑδάτων τῶν θείων ἐντολῶν, ὥράθης παναοίδιμε καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ πνεύματος, πλουσίως ἐγεώργησας, τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Οὦν ἐν τοῖς κόλποις τοῖς πατρώοις, ὡς λόγος Θεοῦ μονογενῆς, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, φθορᾶς ἐξαίρων ἅπαντας, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Καταβασία.

«Τόξον δυνατὸν ἡσθένησε καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εὐδοκίμησας ἀγαθαῖς ἐργασίαις, ἐδοκιμάσθης ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, τοῖς πειρασμοῖς Εὐδόκιμε ἀοίδιμε, ὅθεν μετὰ θάνατον, ἀναβλύζεις πλουσίως, θαύματα ὡς νάματα καὶ νοσήματα παύεις, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἐκδυσωπῶν, ὅπως πταισμάτων συγχώρησιν λάβωμεν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθεται ἁγίου αὐτοῦ. Δέσποινα ἐν κόλποις σου σαρκικῶς ὁ Θεὸς γάρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὦδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου...

Τὰ δόγματα τῶν πατέρων φυλάττων ἀλώβητα, ὁρθόδοξον φρόνημα, σὺ ἐκ νεότητος ἔσχηκας, βίον ἀκηλίδωτον, καὶ εὐσυμπάθητον γνώμην ἀξιάγαστε.

Οὐ σύγχυσις κοσμικὴ, οὐκ ἀρχῆς ἐπικράτεια, οὐ δόξα ἐπὶ κηροῦ, σοῦ τὸν πρὸς Κύριον ἔρωτα, ἡμῶν Εὐδόκιμε, ἀλλ' εὐδοκίμησας ὄντως θείαις πράξεσιν.

Υψούμενος ταῖς ἐνθέοις μελέταις ἐκάστοτε, ἐχθρόν ἐταπείνωσας καὶ ἰαμάτων ἐνέργειαν εἴληφας Εὐδόκιμε, κρίσει δικαίᾳ, τοῦ πάντα διευθύνοντος.

Εταλάζουσα γλυκασμὸν ἢ σορὸς τῶν λειψάνων σου, πλουσίως ἰάσεων, πάθη καθαίρει Εὐδόκιμε, πίστει τῶν τιμώντων σε, καὶ καταφλέγει δαιμόνων πάσας φάλαγγας.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, στρατηγίαις τὸν ἄνω ὑμνούμενον, Θεὸν ἀπεκύησας, ἄνθρωπον ὄντως γενόμενον, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων σου, ἐκδυσωποῦσα μὴ παύσῃ ἀειπάρθενε.

Ἔτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ...

Καθαρθεῖς σου τὴν καρδίαν, τῇ σεμνῇ πολιτείᾳ σου, ὡς τὰς σὰς αἰσθήσεις, φόβῳ κυδερνήσας τῷ κρείττονι, μακαρισμοῦ ἀληθῶς θείου ἡξίωσαι, καὶ ὁμότιμος, Ἀγίων ὣφθης Εὐδόκιμε.

Ιλαρώτατος τοῖς τρόποις, συμπαθὲς χριστομίμητος καὶ οἰκτίρων ἄγαν, κατὰ τὴν προαίρεσιν γέγονας τοῖς ἐνδεέσι καὶ πάσχουσιν Εὐδόκιμε, διακείμενος, οἷάπερ πατὴρ ἀγαθώτατος.

Μακαρίως τὴν ζωὴν σου, ἐν τῷ κόσμῳ διήνυσας, ὅθεν μακαρίας, μάκαρ τελευτῆς κατηξίωσαι καὶ μακαρίων τοῖς δήμοις συνηρίθμῃσαι, τῶν ἐλπίδων σου, ἀπολαβὼν τὸ συμπέρασμα.

Ολικῶς τῇ εὐδοκίᾳ, τοῦ Σωτῆρος κατηύθυνας, τοῦ νοός σου πάντα καὶ τῆς καρδίας κινήματα, καὶ τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν Εὐδόκιμε, κατεπάτησας, θεῖω πτερούμενος ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Νοητὴ ἐδείχθης πύλη, φωταυγῆς καὶ ὑπέρλαμπρος, δι' ἧς τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, ἀνερμηνεύτως ἐπέφανε Πανάμωμε, καὶ τὰ σύμπαντα, θεογνωσίᾳ κατηύγασε.

Καταβασία.

«Εἰσακήκοα τὴν ἐνδοξον οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός· ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ρύσῃ τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε».

Ὡδή ε΄. Ὁ φωτισμός...

Αἴγλη σεπτῇ, τῆς ἀγνείας θεόφρον λελαμπρυσμένος, νόμῳ τε τῷ ταύτης συμπεφραγμένος, νύκτα τοῦ βίου ἀπροσκόπως διέβης, θεωρίαις θείαις πτερούμενος, μάκαρ καὶ πρὸς θείαν, ζωὴν κατεσκήνωσας.

Νῦν ἐπὶ σοί, θαῦμα μέγα ὁρᾶται καὶ θάμβους πλήρες, πῶς μετὰ κηδείαν ὄντως χρονίαν, διατηρεῖται ἀδιάλυτον μάκαρ, σοῦ τὸ σῶμα ἐν τάφῳ κείμενον, κρίμασιν οἷς οἶδε Θεός ὁ δοξάζων σε.

Εὗγε τῆς σῆς, πρὸς Θεὸν παρρησίας· εὗγε τοῦ πόθου, ὅπερ ἐκ καρδίας πρὸς τοῦτον ἔσχες, εὐδοκιμήσας φερωνύμως, καὶ λάμπας παραδόξως θείαις λαμπρότησι καὶ καταφαιδρύνας πιστῶν τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Παρθενομῆτορ, πάντοτε δυσώπει τῶν σέ ὑμνούντων, τοῦ λυτρωθῆναι καὶ ἐκ παθῶν, καὶ κινδύνων ψυχοφθόρων κακῶν καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνιζούσης, φλογὸς καὶ κολάσεως.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Μεγίστης εὐκλείας σε, καὶ χάριτος ἡξίωσεν, ὃ τὸ ἀγαθὸν βραβεύων Λόγος· σὺ γὰρ ἀμέμπτως κατηκολούθησας, ὅλη διανοίᾳ καὶ ψυχῇ καὶ στερεῶ φρονήματι τοῖς αὐτοῦ ἐπιτάγμασι.

Επήρθης Εὐδόκιμε, πρὸς μυστικὴν ἀκρόρειαν, πρὸς ἀγιωσύνης θεῖον ὕψος, τῇ ἐναρέτῃ καὶ καθαρᾷ σου ζωῇ· ὃ γὰρ μεγαλόδωρος Σωτὴρ, ἐμφανῶς ἐδόξασε, τὴν κρυπτὴν ἐργασίαν σου.

Παθών τοὺς συνόντας σοι, θεοφιλῶς ἐδίωσας, ἐν ἀνεπιλήπτῳ πολιτείᾳ· καὶ μετὰ τέλος πάντες ἐξέστησαν, βλέποντες τὸ λείψανον, τὸ σὸν, ἄφθαρτον, ἀκέραιον, λαμπρυνθὲν θείῳ πνεύματι.

Παθῶν τῶν τοῦ σώματος, ἀνώτερος γενόμενος, ὥφθης ἐκλογῆς Θεοῦ δοχεῖον, καὶ μετὰ πότμον λαμπρῶς δεδόξασται, τὸ σῶμά σου τὸ θεῖον καὶ σεπτόν, καὶ πιστοῖς δεδώρηται, νέμον θεῖα ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Ὡς λέων μαινόμενος, ἐχθρὸς ὁ ἀνθρωπόλεθος, κατ' ἐμοῦ ὁρμᾷ ποικιλοτρόπως, καὶ ἐν ἐννοίαις καὶ λογισμοῖς χαλεποῖς, βάλλει καὶ ταράττει ἐσαεὶ τὴν ψυχὴν μου, Δέσποινα, οὗ τῆς βλάβης με λύτρωσαι.

Καταβασία.

«Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος, ὥς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖ σε Χριστέ, τὸν Δημιουργὸν ἐν τῷ φωτί σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθυνον».

Ὡδὴ στ'. Ἐν ἀδύσσω πταισμάτων...

Σταλαγμοὺς γλυκυτάτους ἐστάλαξαν, μάκαρ οἱ ἰδρωτές σου καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ ἰαμάτων ἔλλαμψιν, εἰς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν αἵνεσιν.

Εν αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἀνεβλάστησας, ἄμπελος πολύφορος εὐκληματήσασα, καὶ ἀρετῶν τοὺς βότρυας, γεωργῶν τὰς ψυχὰς ἐθησαύρισας.

Βασιλείαν Θεοῦ ἐπεπόθησας, καὶ κατὰ παθῶν βασιλεύσας Βαοίδιμε, κατ' εὐδοκίαν κρείττονα, τῆς χαρᾶς τῶν δικαίων ἐπέτυχες.

Θεοτοκίον.

Εκλεκτή Θεῷ ἐχρημάτισας, ὡς ὠραιοτάτη χωρίον εὐρύχωρον,
τούτου Παρθένε γέγονας καὶ παστὰς καὶ λυχνία καὶ τράπε-
ζα.

Ἕτερος. Τὴν θείαν ταύτην...

Μακαρισμοῦ θείου ἔτυχες, εὐθύς καὶ ἐλεήμων γενόμενος, μά-
καρ Εὐδόκιμε καὶ νῦν τρυφᾷς ἀγαλλόμενος, ἐν τῷ φωτὶ τῆς
ἄνω μακαριότητος.

Αγάπης λύχνος πολύφωτος, εἰκὼν τῆς σωφροσύνης ὑπέρι-
μος, ἀγνείας σκήνωμα, καὶ στήλη ἔμψυχος πέφηνας, δικαιο-
σύνης πάσης, μάκαρ Εὐδόκιμε.

Καλῶν ἀπάντων τὸ ἔσχατον, κατέλαβες σαφῶς ὡς ἐπόθησας,
ἐνθέοις πράξεσιν, εὐδοκιμήσας Εὐδόκιμε καὶ εὐσεβεῖα
πάση, πολιτευσάμενος.

Θεοτοκίον.

Αγιαστήριον πάγχρυσον, Χριστόν τὸν τὴν αἰώνιον λύτρωσιν,
ἡμῖν βραβεύσαντα, τεκοῦσα ὥφθης Πανάχραντε, διὸ ἀγία-
σόν μου τὸν νοῦν σὴ χάριτι.

Καταβασία.

«Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐδόθησα πρὸς Κύριον καὶ ἐπήκουσέ μου ὁ
Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον. ᾠχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον...

Ησεπτὴ σου σήμερον, ἡμᾶς συνήθροισε μνήμη, ἐν τῇ θεῖα
λάρνακι, τῶν ἱερῶν σου λειψάνων· πάντες οὖν, οἱ προσιόν-

τες καὶ προσκυνοῦντες, ἅπασαν δαιμόνων βλάβην ἀποσο-
βοῦνται, καὶ ποικίλων νοσημάτων, λυτροῦνται τάχος μάκαρ
Εὐδόκιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ράδαμνος ὤφθης εὐκλεής, ἐκ ρίζης μακαρίας, καὶ ἤρθης πρὸς
περιωπὴν, ἀγάπης τῆς ἁγίας, καὶ ἀρετῶν παντοδαπῶν, ἀνε-
πιλήπτῳ σου ζωῇ, ἣν ἔζησας ἐν κόσμῳ. Σὺ γὰρ τῷ θείῳ φόβῳ,
στοιχειούμενος, καὶ ἀξιωματῶν ὄγκῳ, περιβλέπτων διαπρέπων,
ἀντὶ πάντων τὸ κατὰ Χριστὸν ζῆν πανσόφως ἡρετίσω. Ἐνθεν
σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ ὁσίως τὸν σὸν βίον περαιούμενος,
τύπον καλῶν ἔργων σαυτὸν παρέστησας, εὐδοκιμήσας ἐν πάσῃ
ἀγαθοεργίᾳ· διό σου πιστοὶ τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, τῇ τοῦ
λειψάνου σου θήκῃ προστρέχουσι. Καὶ παντοίων δεινῶν καὶ
ποικίλων νοσημάτων, λυτροῦνται τάχος μάκαρ Εὐδόκιμε.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀγίου καὶ Δικαίου Εὐδο-
κίμου.

Στίχοι.

Τὸν θεῖον Εὐδόκιμον, ᾧ βίος γέλως,

Τὸ θεῖον εὐδόκησεν ἐκστῆναι βίου.

Δέχνται Εὐδόκιμον πρώτη Τάφος ἐν τριακοστῇ.

Οὗτος ὁ μακάριος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Θεοφίλου τοῦ
μισοχρίστου, οὗ οἱ γεννήτορες, σὺν τῇ τοῦ βίου περιφανείᾳ,
(Πατρίκιοι γὰρ ἦσαν)· καὶ ὀρθόδοξοι ἐγνωρίζοντο, Βασίλειος
καὶ Εὐδοκία καλούμενοι, Καππαδόκαι τὸ γένος. Διὸ καλῶς ὁ
Εὐδόκιμος ὑπ' αὐτῶν ἀναγόμενος τὰ εἰς ἀρετὴν, Κανδιδάτος
ὑπὸ Θεοφίλου τιμᾶται, καὶ στρατοπεδαρχεῖν τάσσεται, πρῶτον

μὲν κατὰ τὴν τῶν Καππαδοκῶν, ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων. Ἦν γὰρ ζυγός τις δίκαιος καὶ κανὼν, ἰσότη-
τα πᾶσαν φυλάττων, ἐλεημοσύνας τε ὅτι πλείστας ἐκτελῶν καθ'
ἐκάστην, καὶ ἐν Ἐκκλησίαις καλλιεργῶν τε καὶ καρποφορῶν,
χήραις καὶ ὀρφανοῖς ἐπαρκῶν, καὶ ἀπλῶς πάσης ἀρετῆς ἰδέαν
μετερχόμενος ἦν. Οὕτω τοίνυν ὁ μακάριος κατὰ Θεὸν πολιτευό-
μενος, νόσφω σωματικῇ κατασχεθεὶς, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ
παρέθετο. Οἱ δὲ προσήκοντες, τὴν αὐτοῦ κέλευσιν ἀποπλη-
ροῦντες, μετὰ γε τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων τὸ τίμιον
αὐτοῦ σῶμα θάπτουσι, θαύμασι πολλοῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοξα-
σθὲν, ἃ νῦν ἀδυνατοῦμεν κατὰ μέρος λέγειν. Γέγονε δὲ ἡ τοῦ
λειψάνου αὐτοῦ μετακομιδὴ πρὸς τὸ Βυζάντιον Ἰουνίου ζ', ἡ δὲ
ἀγία αὐτοῦ κοίμησις Ἰουλίου λα'.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ κη-
δευτὴς τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι. *Κηδευσιν εὐρών νεκρικὴν κρύπτη τάφω,
Κηδευτά, νεκροῦ τοῦ κενώσαντος τάφους.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δώδεκα Μάρτυρες οἱ Ῥωμαῖοι ξίφει
τελειοῦνται.

Στίχοι. *Ῥώμης παλαιᾶς δώδεκα θλαστούς, Λόγε,
Τραχηλοτμήτους Μάρτυρας δέξαι νέους.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεβασμίου
οἴκου τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τοῦ ἐν Βλα-
χέρναις, ἐνθα ἀπόκειται ἡ Ἁγία Σορός.

Καὶ προεόρτια τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἥτοι ἡ ἐξέ-
λευσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ παλατίου εἰς τὴν πόλιν.

Στίχοι. *Οἴκου προελθὼν Σταυρὸς τῶν Βασιλέων.
Οἴκοις ἐορτὰς προξενεῖ τοῖς ἐν πόλει.*

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθετον πρόσταγμα...

Ισχύϊ ῥωννύμενος τοῦ ζωοδότου, σαρκὸς κατεκράτησας, ὀρέ-
ξῃων πανόλβιε καὶ νῦν ἀνεπτέρωσας πρὸς τὰ οὐράνια, μέλ-
πων συντονώτατα, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Σαυτὸν ἐξηυγένισας, εὐγενεστάτους, τοὺς τρόπους κτησάμε-
νος, νοὸς ἀκεραιότητι, μελέτη σχολάζων δέ, τῶν θεοπνεύ-
στων γραφῶν, ὅλην σου τὴν ἔφεσιν Θεῷ, τῷ παντεπόπτη μάκαρ
ἀνέτεινας.

Τὰ ἄνω βασιλεία τὴν ἄνω πόλιν, Θεοῦ τὸν παράδεισον, δικαί-
ων τὴν ἀπόλαυσιν, τρυφήν τὴν ἀνόθευτον ὄλβον τὸν ἄσυ-
λον, φέγγος τὸ ἀνέσπερον εὐρεῖν, κατηξιώθης μάκαρ Εὐδόκιμε.

Ρεόντων τὸ ἄστατον κατανοήσας, ψυχῆς τὰ κινήματα, Θεὸν
πρὸς μόνον ἴθυνας· ἐξ' οὗ ἔλλαμπόμενος, θείαις λαμπρότησι,
βίου τὰ προσκόμματα σοφέ, ἀνεμποδίστως ὄντως παρέδραμες.

Θεοτοκίον.

Ον ἔτεκες Δέσποινα αἰεὶ δυσώπει, δουλείας ρυσθῆναί με,
παθῶν καὶ κατακρίσεως καὶ τῆς συνεχούσης με δεινῆς πωρώ-
σεως, καὶ τῆς τῶν θλιβόντων με αἰεὶ, ἐπικρατείας θεοχαρίτωτε.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Ρῶσιν ἔνθεον καὶ ἱάμα σωτήριον, χάριν θεόσδοτον καὶ εὐω-
δίαν ζωῆς πηγάζων Εὐδόκιμε, τὸ θεῖον σκῆνός σου, μετενή-
νεκται, πρὸς πόλιν βασιλεύουσαν ὥσπερ δῶρον ἀφθαρσίας.

Βουλὴν κρείττονα, ἣν εὐσεβῶς δεβούλευσαι, ὡς νουνεχέστα-
τος, καὶ ἀρετῆς ἐραστής, τοῖς ἔργοις πεπλήρωσαι ταύτην

Εὐδόκιμε, δοκιμότατος, φίλος Χριστοῦ γενόμενος, καὶ οἰκεῖος παραστάτης.

Ιαμάτων σε, ἀπὸ τοῦ τάφου θλύζαντα, ἄφθονα νάματα, ἡ μήτηρ σου ἡ σεπτὴ, ὁρῶσα ἐθαύμαζε, τὴν θεῖαν χάριν σου καὶ ἐφθέγγετο, πῶς σὲ ὑμνήσω τέκνον μου τὸν λαμπρῶς θαυμασθέντα.

Οἱ ὀχλούμενοι, πικρῶς ὑπὸ τοῦ δαίμονος καὶ ἐταζόμενοι ἁρρωστημάτων πληγαῖς, τῷ τάφῳ σου ἔσπευδον, θερμῆς ἐκ πίστεως, καὶ ἐλάμβανον, τὴν ποθουμένην ἱασιν, ἀνυμνοῦντές σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Νῦξ καχέσπερος, παισμάτων με κατέλαβε καὶ συνταράσσει με, ἐννοημάτων πικρῶν καὶ φαύλων Πανάμωμε, ζάλη ἐπίμονος, θάπτον πρόφθασον καὶ λάμψον μετανοίας μοι καὶ γαλήνης τὴν αἰθρίαν.

Καταβασία.

«Ἀβραμαῖοί ποτε, ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, ἐν ὕμνοις κραυγάζοντες. Ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητός εἶ».

Ὡδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός...

Πῦρ ἐννοῶν τὸ φοβερόν, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ μέλλον ἐκχεῖσθαι, κατανύξει καρδίας, θερμοὺς ἐκχέεις κρουνοὺς, δακρύων ἐναποτεφροῦντάς σοι, τῶν παθῶν καμίνους, Εὐδόκιμε θεόφρον.

Ολον μετέθηκας σαυτοῦ, πρὸς τὸν Κύριον σοφὴ ψυχῆς τὸν πόθον, καὶ αὐτῷ ἐκολλήθης ἀναβοῶν ψαλμικῶς· Χριστέ μου

ἰλύος με λύτρωσαι, τῶν θανάτηφόρων παθῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπομονῇ καρτερικός, καὶ καρδίᾳ ταπεινὸς σὺ καθωράθης,
συμπαθεὶς δεόμενοις ἡθὸς προσφέρων χρηστόν, καὶ τρόπους
ἐναρέτους πάντιμε, οἷς εὐδοκιμήσας θαυμάτων βρύεις χάριν.

Εὐνεσιν ἔχων θεϊκὴν, πληρωτὴς Δεσποτικῶν ὥφθης λογίων,
δεξιᾶς στέργων τρίβους, τὰς εὐωνύμους σαφῶς, ἐκκλίνας ὡς
ἐννοὺς καὶ φρόνιμος, ὑπερευλογῶν τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οτοῦ Ἀδὰμ δημιουργός, ἐξ αἱμάτων σου ἄγνων δημιουρ-
γεῖται καὶ γαλακτοτροφεῖται ὁ διατρέφων πνοήν, Παρθένε
Θεοτόκε ἅπασαν ὅθεν ὡς Θεοῦ σέ δοξάζομεν μητέρα.

Ἔτερος, Παῖδας εὐαγεῖς...

Γέρας ἀφθαρσίας ἐκληρώσω καὶ δόξης ὑπερκοσμίου ὥφθης
μέτοχος, τὴν πρὸς ταύτην φέρουσαν, τρίβον τὴν ἐπίπονον,
ἀνύσας ἀκλινέστατα, ψάλλον Εὐδόκιμε· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ελεημοσύνη καὶ ἀγάπη, εὐθύτητι, παρθενία καὶ χρηστότητι,
διαλάμπων ἔνδοξε, πρὸς ζωὴν τὴν ἄληκτον, μετέδης ἀγαλ-
λόμενος ψάλλον, Εὐδόκιμε· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήσεσιν ἐνθέοις ἀπὸ βρέφους, ὑπέσχεσ σου ψυχὴν τε καὶ διὰ-
νοιαν· ὅθεν εὐπειθέστατα, δοῦλος ἐχρημάτισας τοῦ σέ πρὸς
τὰ βασιλεια τὰ ἐπουράνια, ἀξίως μετοικήσαντος μάκαρ, ἔνθα
συνευφραίνῃ Ἀγίων τὰς χορείας.

Θεοτοκίον.

Αγιον τεκοῦσα τῶν Ἀγίων, Παναγία καὶ Ὑπέραγνε, τὴν ψυχὴν μου ἄγνισον καὶ τὸν νοῦν μου κάθαρον, ἐπισκοπῇ σου δέομαι τῇ φωτοδότιδι καὶ ρῦσαί με δεινῶν νοημάτων, τοῦ σοῦ φιλανθρώπου, υἱοῦ ἀλλοτριούντων.

Καταβασία

«Οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, τῷ θεῷ πυρπολούμενοι ζήλω· τυράννου καὶ φλογὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως κατεπάτησαν· καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὦδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος...

Ιδεῖν ἐφιέμενος, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀρετῶν εὐμορφία Ἰσαυτὸν ἐκάλλυνας, καὶ λαμπροφόρος εἰσῆλθες εἰς φωτεινούς, νυμφῶνας Ἀγγέλων, συνὼν τῷ Δεσπότη σου ἀπολαύων τῆς θεώσεως.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἀνέτειλεν ἡ μνήμη σου, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας καταφωτίζουσα· σὺ γὰρ καὶ φῶς καὶ ἡμέρας, ὡς ἀληθῶς υἱὸς ἐγνωρίσθης, θεόφρον Εὐδόκιμε· διὰ τοῦτο σὲ γεραίρομεν.

Σοφία κοσμούμενος, καὶ γνώσει λαμπρυνόμενος, ταπεινώσει καρδίας ὠραιζόμενος, ὕψει πολιτείας ἐμπρέπων πρὸς νοητάς, ἐπέβης ἐπαύλεις, μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι τῶν τιμώντων σε Εὐδόκιμε.

Ημέραν ἐόρτιον καὶ ὠφελείας πρόξενον, τὴν σεπτὴν σου τελοῦμεν ἐκ γῆς μετάστασιν· σὺ γὰρ τοῦ Κυρίου θεράπων, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐργάτης, ὥφθης ἀνεπαίσχυντος, ἀξιάγαστε Εὐδόκιμε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντας καταυγάσαντος, καὶ σκηνὴ καθωράθης Θεοχαρίτωτε, γέφυρα καὶ κλῖμαξ πρὸς ὕψος τοὺς γηγενεῖς, ἀνάγουσα Κόρη· διὸ σὲ γεραίρομεν καὶ πιστῶς σὲ μακαρίζομεν.

“Ετερος, “Απας γηγενής.

Στέφος εὐπρεπὲς καὶ κάλλους διάδημα, διαιωνίζοντος, πρὸς Χριστοῦ ἀπείληφας καὶ κληρονόμος τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἐπηγγελμένων γέγονας μάκαρ Εὐδόκιμε πολιτείαν, ζήσας ὑπερθαύμαστον, μέσον κόσμου καὶ πλείστων συγχύσεων.

Ε

Μένει σου αἰεὶ, ἡ μνήμη Εὐδόκιμε ὡς ἀγαπήσαντος, ὅλης ἐκ καρδίας σου δικαιοσύνην τε καὶ ἀλήθειαν, ἣν πόθῳ ἐορτάζοντας ἡμᾶς, ἀπάλλαξον, πάσης νόσου καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, πρὸς Χριστοῦ ἡμῖν ἔτι δεόμεθα.

Ολην τὴν ζωὴν, ἀνύσας Εὐδόκιμε ἐν παραβάσει, νῦν πρὸς σε κατέφυγον, χάριν καὶ ἔλεος ἑξαιτούμενος· διὸ μὴ ὑπερίδης με ἑξαπολλύμενον, ἀλλὰ χεῖρα βοηθείας τεῖνόν μοι, εὐμενῶς μου τὸν ὕμνον δεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ οὐρανόν, ἡ δόξα σου “Αχραντε ἡ ὑπερένδοξος, ἦρθη καὶ ἐκάλυψε, πᾶσαν τὴν κτίσιν τὴν ἐπιγνοῦσάν σε. Σὺ γὰρ τὸν ὑπερούσιον σάρκα γενόμενον ἐξ αἱμάτων, τῶν ἀγνῶν σου τέτοκας, Θεοτόκε, διὸ σὲ δοξάζομεν.

Καταβασία.

«Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη· Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὡς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις...

Εὐδοκμήσας μάκαρ, ἐν εὐποιᾷ δαψιλεῖ, ἐκληρονόμησας χαίρων τὴν βασιλείαν οὐρανῶν, Εὐδόκιμε διὰ τοῦτο, μνημόνευε σῶν δούλων.

Ἔτερον ὅμοιον

Καὶ ζῶν Εὐδόκιμος ὤφθης, κατὰ παθῶν παντοδαπῶν, καὶ νῦν εἰσέτι ὑπάρχεις, πηγὴ θαυμάτων τηλαυγῆς, ἐξ ἧς καθαίρονται πάθη, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων.

Ἔτερον τοῦ Σταυροῦ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε...

Σταυρὸς προεορτάζεται καὶ κόσμος ἀγιάζεται, τάξεις ἀγγέλων ὕμνοῦσι, τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, καὶ συμπανηγυρίζουσιν, ἡμῖν καὶ συναγάλλονται, Δαυϊτικῶς κραυγάζοντες, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ γῆς ὁ Δεσπότης.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες...

Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῖμα ἔγγραπτον.
Δόξα αὕτῃ ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ.

Παμμάκαρ Εὐδόκιμε τὸ σόν, φρόνημα ἀνύψωσας, πρὸς τὸν Θεόν διὰ πίστεως καὶ βίον ἄμεμπτον, ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, εὐσεβῶς διήνυσας, ἐκ δόξης πρὸς ὑπέρτερον εὐκλειαν, προβαίνων χάριτι, διὰ τοῦτο ἰσοστάσιος τῶν ἁγίων ἐνδόξως γεγένησαι.

*Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ,
αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.*

Θεόφρον Εὐδόκιμε Χριστοῦ, ρήσεσιν ἐπόμενος, γνώμην ἐκτίσῃ φιλάνθρωπον καὶ ἐλεήμονα καὶ τῶν δεομένων καὶ πασχόντων γέγονας, τροφεὺς καὶ ἀρωγὸς εὐμενέστατος, καὶ περιδόλαιον καὶ ἀνάψυξις ἀοίδιμε, διὰ τοῦτο ἀξίως δεδόξασαι.

*Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος
ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.*

Εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ καθαρὸν, πνεῦμά σου ἀπέδωκας, τελέσας μάκαρ τὸν δρόμον σου, τὸν ἱερώτατον καὶ τοῖς τῶν ὁσίων, δήμοις συνηρίθμῃσαι, θεούμενος αὐλοῖς μεθέξεσι καὶ τὸν τρισάγιον ἀναμέλπον ὕμνον πάντοτε, σὺν ἀγγέλοις Θεῷ τῷ Παντάνακτι.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Εξέστησαν πάντες οἱ πιστοί, ὡς εἶδον τὸ σῶμά σου, μετὰ τὴν θείαν σου κήδευσιν, σῶον καὶ ἄφθαρτον, καὶ δεδοξασμένον ἐν ἁγίῳ πνεύματι, καὶ ἐκθαμβοὶ Θεὸν ἐμεγάλυναν, τὸν μεγαλύναντα, τῆς ἁγίας πολιτείας σου, ἐργασίαν, τὴν κρυπτὴν Εὐδόκιμε.

Δόξα. ᾠδὴ πλ. δ΄.

Τῶν ἁγίων ἀπάντων οἱ χοροί, τὴν καθαρωτάτην σου καὶ ἁμωμον ψυχὴν, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως ἀρῶρήτως, ἐν πόλει

Θεοῦ ζῶντος, ὑπεδέξαντο Εὐδόκιμε, τὸ δὲ σῶμά σου τὸ ἡγιασμένον, ἡμῖν δεδώρηται παρὰ Κυρίου. Ὁ ἐν πίστει περικυκλοῦντες, ἀνυμνοῦμέν σε λέγοντες. ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, θεοφόρε θεράπον τοῦ Ζωοδότου Λόγου, ταμεῖον ἀκένωτον, Θεοειδοῦς χρηστότητος τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ὁ δοκιμώτατος ἐργάτης, ὁ θεόφωτος λύχνος τῆς σωφροσύνης, ἡ ἀφθονος κρήνη τῆς εὐποιΐας. Δικαίων ὁμόσκηνε, Ἀγίων ἰσοστάσιε, σὺν αὐτοῖς ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

καὶ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ συνήθη κατὰ τάξιν (Τυπικά ἢ γ' καὶ ἡ στ' Ὠδή).

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Χαίροις ὁ ἐνάρετον βιοτήν, ἐν μέσῳ θορύβων, διανύσας τῶν
κοσμικῶν· ὅθεν ἐδοξάσθης, παρὰ Θεοῦ ἀξίως, Εὐδόκιμε
Παμμάκαρ δικαίων καύχημα.

Ἀπολυτίκιον ᾠχος δ'. «Ταχὺ προκατάλαβε».

Εκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς οὐρανίους μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ
θάνατον, ἀδιαλώδητον, τὸ σῶμά σου ᾠγιε Εὐδόκιμε· σὺ
γὰρ ἐν σωφροσύνῃ, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, μάκαρ ἐπολιτεύσω, μὴ
μολύνας τὴν σάρκα. Διὸ ἐν παρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε
σωθῆναι ἡμᾶς.

Κοντάκιον. ᾠχος γ'. «Ἡ Παρθένος σήμερον».

Ησεπτὴ σου σήμερον, ἡμᾶς συνήγαγε μνήμη, ἐν τῇ θείᾳ λάρ-
νακι, τῶν ἱερῶν σου λειψάνων. Πάντες οὖν, οἱ προσιόντες
καὶ προσκυνοῦντες, ἅπασαν, δαιμόνων βλάβην ἀποσοδοῦνται,
καὶ ποικίλων νοσημάτων, λυτροῦνται τάχος, μάκαρ Εὐδόκιμε.

Μεγαλυνάριον

Εὐδόκιμος πέφηνας τῷ Θεῷ, ἐν δικαιοσύνῃ, τὸν σὸν βίον
διαδραμών· ὁ λαθὼν γὰρ ἔσχες, ἐγνώσθη μετὰ τέλος, Εὐδό-
κιμε θεόφρον, πρὸς θείαν αἴνεσιν.